

Sakin bir temaşa hali. Nefesimle oturup birbirimizi gözlüyoruz. Ben ona bakıyorum, o bana bakıyor, ben ona bakarken düşüncemi başka yerlere çevirirsem, o da kaybolup gidiyor. Nefes çiçek gibi, bakmazsan kuruyor, ona sakın bir ilgi gösterip fazla boğmamak lazım. Ne kontrol edecek kadar yakın, ne gözden kaçırarak kadar uzak.

Neden olduğum yerde değilim? Olduğum yerde olmak, düşüncemin gezmemesi, sakince oturması ve başka yere bakmaması mümkün değil mi? Bazı zamanlar öyle şeyler hissediyorum. Sadece olduğum yerdeyim, zihnimin içi dışı bir, ayna değil de, bir testinin iki yüzü gibi aynı. Dış dünya biraz daha pürüzlü, iç dünya biraz daha sırlı ama neticede tek bir zihnin iki yüzü bunlar.